

ירמיהו יח

ירמיהו נזקק לבוא לבית היוצר, בעל מקצוע המעצב חרס לכלים שהוא מכוון. לעתים מתקלקל המוצר ואז היוצר מערבב אותו לעיסה שממנה יוכל ליצר פריט חדש תקין וטוב ליעודו.

הבורא המפעיל את הנביא משגר אותו לבית מלאכה כזה. יראה הנביא את הפועל בעבודתו ויתרשם מדבר ה'.

”^{יח} וַיְהִי דְבַר-ה', אֲלֵי לְאֹמֹר ^א הַכִּיּוֹצֵר הִזָּה לֹא-אוֹכֵל לַעֲשׂוֹת לָכֶם, בַּיַּת יִשְׂרָאֵל--נְאֻם-ה'; הֲנִי כַחֲמֹר בְּיַד הַיּוֹצֵר, כֵּן-אַתֶּם בְּיַדִּי בַּיַּת יִשְׂרָאֵל. ” היוצר יכול לתקן את המוצר אם שובשה יצירתו. אבל הפעולה מקורית של העיצוב הראשוני הוא כיד היוצר. העם הינו כחומר גלם שיש לעצב אותו לכי הדור ומעובד. ה' יכול לנתוש ולנתוץ ולהאביד את יצירתו, אם יסיק ה' שצורתו והתנהגותו מעוותים ומאותו חומר גלם יעצב ה' את העם החדש. הוא יבנה אותו ויטע אותו אך הכל תחת השגחה והקפדה על החיוב. אך אם חלילה תחול שוב שלילה יחזור ה' לעצב אותו מחדש.

מענין שנבחר לדוגמא בעל מקצוע, שהיה נהוג בתקופת הנביא. יתכן כי גם מנפח זכוכית היה מתאים, לו היה המקצוע הזה מקובל ומפותח באותם הימים.

ה', כמנהל את בית המלאכה הזה, פוקד על הנביא להפנות דבריו אל קהל שומעיו:

”^{יא} וַעֲתָה אֲמַר-נָא אֶל-אִישׁ-יְהוּדָה וְעַל-יּוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם לְאֹמֹר, כֹּה אָמַר ה', הֲנִי אֲנֹכִי יוֹצֵר עֲלֵיכֶם רָעָה, וְחָשָׁב עֲלֵיכֶם מַחֲשָׁבָה; שׁוּבוּ נָא, אִישׁ מִדְרָכּוֹ הָרָעָה, וְהִיטִיבוּ דְרָכֵיכֶם, וּמַעַלְלֵיכֶם. ”^{יב} וְאָמְרוּ, נֹאֵשׁ: כִּי-אַחֲרַי מַחֲשָׁבוֹתֵינוּ נִלְךְ, וְאִישׁ שְׂרָרוֹת לְבוֹ-הָרָע נַעֲשֶׂה. ”

כמה פעמים ניתן לעבד את אותו חומר, מבלי שזה ימאס על הפועל, היוצר. באיזו לשון עדינה הוא נוקט: "אמור-נא, שובו נא", אך שרירות לב העם משתלטת על העם והם ממשיכים את רוע מעלליהם.

**}} מנא? אכ? השואצים לפתוח את
המחשבים ולהקיש:**

"בית היוצר בסוסיא הקדומה"

**והשתאות מן השחזור מפציצים אנשי סוסיא
לציון המקריט. מחיש בדיוק את דברי ירמיהו
מנא? 2.29 דקות}}**

עם ישראל מוקף גויים, המשתאים מול ההצלחות של העם הזה, אך בסטייתם לעבודות אלילים, הם מתבזים בעיני הגויים.

” כִּי- שְׂכַחְנִי עַמִּי, לְשׂוּא יִקְטְרוּ; וַיִּכְשְׁלוּם בְּדַרְכֵיהֶם, שְׁבִילֵי עוֹלָם, לְלַכֵּת נְתִיבוֹת, דָּרֶךְ לֹא סְלוּלָה. ^{טו} לְשׂוּם אֲרָצָם לְשִׁמָּה, שְׁרִיקַת עוֹלָם; כָּל עוֹבֵר עָלֶיהָ, יִשָּׂם וַיִּנָּד בְּרֹאשׁוֹ. ” הם לא ינקו מעונשם.

” כִּי כָרוּחַ-קָדִים אֶפְיָצִם, לְפָנַי אוֹיֵב; עָרֶף וְלֹא-פָנִים אֲרֹאם, בְּיוֹם אֵי דָם. ” הסופה המזרחי נחשבה באזורנו כרוח הקשה שבעקבותיה באה מצוקה או מכה כזו או אחרת. ה' יסתיר פניו מעמו וזאת יאמר לעם מפי הנביא ירמיהו. עבור הרשעים השליח צריך להיענש על דברי ה' שהוא נושא בלשונו.

התגובה היא: ” וַיֹּאמְרוּ, לָכוּ וְנִחַשְׁבָה עַל-יִרְמְיָהוּ מִחֲשָׁבוֹת--כִּי לֹא-תֵאבֵד תּוֹרַת מִכֶּהֶן וְעֵצָה מִחֲכָם, וְדָבָר מִנְּבִיא; לָכוּ וְנִכְהוּ בְלִשׁוֹן, וְאַל-נִקְשִׁיבָה אֶל-כָּל-דְּבָרָיו. ”

ירמיהו מבקש את עזרת ה', שישמע את תפלתו להינצל משונאיו. הנביא מביא את דברו בפני ה' בתמיה על דברי משנאיו, ירמיהו עמד לעמו כסנגור "כ...זְכֹר עֲמָדִי לְפָנֶיךָ, לְדַבֵּר עֲלֵיהֶם טוֹבָה, לְהַשִּׁיב אֶת-חַמְתְּךָ, מֵהֶם. ירמיהו מתמלא כעס על רודפיו ומאחל להם רעות רבות :

”כא לָכֵן תֵּן אֶת-בְּנֵיהֶם לְרָעַב, וְהִגַּרְם עַל-יְדֵי-חָרֵב, וְתִהְיֶנָּה נְשֵׂיהֶם שְׂפֵלוֹת וְאַלְמָנוֹת, וְאֲנָשֵׁיהֶם יִהְיוּ הָרְגִי מוֹת; בַּחוּרֵיהֶם, מִכִּי-חָרֵב בְּמַלְחָמָה. כב תִּשְׁמַע זַעֲקָה מִבְּתֵיהֶם, כִּי-תָבִיא עֲלֵיהֶם גְּדוּד פְּתָאִים: כִּי-כָרוּ שׁוֹחָה לְלֶכְדָנִי, וּפְחִים טָמְנוּ לְרַגְלִי. ” בניגוד לרוחו הסולחת הפעם, ככלות אליו רעה רבה, מהפך הנביא את דבריו ומאחל גורל איום לבני עמו. לא פשוט הוא קרוא את נבואותיו המחמירות כל כך של ירמיהו על העם. ככל הנראה, המצב החברתי-אמוני היה נורא ואיום וכנראה היה המלך מנהיג את עמו לשלילה כל כך קיצונית.

אנו היום הרבה יותר אופטימיים, על אף העובדה שהמצב הנראה מצביע על שפל חברתי. אבל בראיה נכוחה שזה ענש משמים. נקבל זאת ונתפלל

לטובה ולידידות,

לאחווה ולאחדות,

לחדווה ולבריאות..

נראה כולנו

בטוב ירושלים שלנו

ונשמח כל העם אתנו.